Arrestnummer
C / 1423 / 2019
Repertoriumnummer
2019/ 3824
Datum van uitspraak
26 december 2019
Notitienummer griffie
2018/NT/1019 - -
Notitienummer parket-generaal

Hypothecaire inschrijving

Strafvordering vervallen ten aanzien van (2e beklaagde) wegens overlijden

Hof van beroep

Gent

Arrest

tiende kamer
correctionele zaken

Aangeboden op
Niet te registreren

COVER 01-00001533090-0001-0014-01-01-1

Not.nr.

In de zaak van het OPENBAAR MINISTERIE

tegen

1. nr. 1684 , (RRN)
geboren te op
gepensioneerd bediende,
wonende te
- beklaagde -

2. nr. , (RRN)
met Britse nationaliteit,
geboren te op ,
voorheen wonende te
thans overleden,
- beklaagde -

verdacht van:

Te , in de periode van 06.05.2015 tot 05.08.2016

De eerste en de tweede

Om het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden, door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, dit misdrijf rechtstreeks uitgelokt te hebben, om, hetzij door woorden in openbare bijeenkomsten of plaatsen gesproken, hetzij door enigerlei geschrift, drukwerk, prent of -zinnebeeld, aangeplakt, rondgedeeld of verkocht, te koop geboden of openlijk tentoongesteld, het feit rechtstreeks uitgelokt te hebben

Bij inbreuk op artikel 5, strafbaar gesteld door artikel 20 § 1 al. 1 van het decreet van 15 juli 1997 houdende Vlaamse Wooncode, als verhuurder, als eventuele onderverhuurder of als persoon die een woning ter beschikking stelt, een woning die niet voldoet aan de vereisten

en normen van artikel 5 rechtstreeks of via een tussenpersoon verhuurd, te huur gesteld of ter beschikking gesteld te hebben met het oog op bewoning, namelijk:

1. In de periode van 01.09.2013 tot en met 01.06.2016

Een woning gelegen te , verdieping 0,5

2. In de periode 01.02.2015 tot en met 01.06.2016

Een woning gelegen te , verdieping 2

3. In de periode van 06.05.2015 tot en met 01.05.2016

Een kamer gelegen te , verdieping 1, voorzijde

4. In de periode van 06.05.2015 tot en met 01.05.2016

Een kamer gelegen te , verdieping 1, achterzijde

De eerste en tweede tevens gedagvaard teneinde zich overeenkomstig art. 42 en 43 bis van het Strafwetboek, zoals ingevoegd door de wet van 17 juli 1990, te horen veroordelen tot de bijzondere verbeurdverklaring van hierna vermelde vermogensvoordelen die zich bevinden in het patrimonium van de gedaagde, namelijk elk van een bedrag van 13.575 euro , zijnde hetzij de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen, hetzij de goederen en waarden die in de plaats ervan zijn gesteld, hetzij de inkomsten uit de belegde voordelen waarbij de rechter, indien de zaken niet kunnen worden gevonden in het vermogen van de beklaagde, de geldwaarde daarvan dient te ramen (het equivalent bedrag)

Berekening vermogensvoordeel:
-Huuropbrengsten woning verdieping 0,5
350 euro per maand van 01.09.2013 tot en met 01.06.2016
350 euro/maand x 33 maanden = 11.550 euro
-Huuropbrengsten woning verdieping 2
600 euro per maand vanaf 01.02.2015 tot en met 01.06.2016
600 euro/maand x 16 maanden = 9.600 euro
-Huuropbrengsten kamers 1e verdieping
500 euro per maand vanaf 06.05.2015 tot en met 01.05.2016
500 euro/maand x 12 maanden = 6.000 euro
Samen: 27.150, waarvan elk de helft zijnde 13.575 euro.

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde:
Ligging:
Aard en oppervlakte: Huis,
Wijk en nummer van het kadaster:

En de eigenaars ervan geïdentificeerd als zijnde: en , elk voor de helft in volle eigendom.
Die de eigendomstitel hebben verkregen krachtens een akte van aankoop verleden op 10.10.2009 door notaris te

* * * *

1.

1.1 De rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, kamer B16, besliste bij vonnis van 6 juni 2018 op tegenspraak als volgt:

*"**Op strafgebied:***

In hoofde van eerste beklaagde,

*Verklaart de feiten onder de **tenlasteleggingen 1 tot en met 4** in hoofde van eerste beklaagde **bewezen** en **GELAST de OPSCHORTING** van de uitspraak van de veroordeling in hoofde van voor de duur van **DRIE (3) JAAR**.*

*Verwijst de veroordeelde tevens tot het betalen van een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken van **ÉÉNENVIJFTIG EURO EN TWINTIG CENT (51,20) EUR** in uitvoering van art. 91 tweede lid van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950, houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals laatst gewijzigd door de artikelen 1 en 2 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie (geïndexeerd zoals voorzien in artikel 148 van het K.B. van 28 december 1950 en de ministeriële omzendbrief nummer 131quater (ns) van 31 januari 2013)(artikel 18 en 19 van de Wet van 19 december 2014, houdende diverse bepalingen betreffende Justitie(1)).*

*Verwijst deze veroordeelde solidair met tweede veroordeelde tot de **kosten** van het geding, in totaal begroot op **300,75 EUR**.*

In hoofde van tweede beklaagde,

*Verklaart de feiten onder de **tenlasteleggingen 1 tot en met 4** in hoofde van eerste beklaagde **bewezen** en **GELAST de OPSCHORTING** van de uitspraak van de veroordeling in hoofde van voor de duur van **DRIE (3) JAAR**.*

*Verwijst de veroordeelde tevens tot het betalen van een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken van **ÉÉNENVIJFTIG EURO EN TWINTIG CENT (51,20) EUR** in uitvoering van art. 91 tweede lid van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950, houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals laatst gewijzigd door de artikelen 1 en 2 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie (geïndexeerd zoals voorzien in artikel 148 van het K.B. van 28 december 1950 en de ministeriële omzendbrief nummer 131quater (ns) van 31 januari*

2013)(artikel 18 en 19 van de Wet van 19 december 2014, houdende diverse bepalingen betreffende Justitie(1)).

*Verwijst deze veroordeelde solidair met eerste veroordeelde tot de **kosten** van het geding, in totaal begroot op **300,75 EUR**.*

De bijzondere verbeurdverklaring:

*Verklaart een bedrag van **ZEVENDUIZEND VIJFHONDERD EURO (7.500,00 €) verbeurd lastens** overeenkomstig de artikelen 42,3° en 43bis Strafwetboek.*

*Verklaart een bedrag van **ZEVENDUIZEND VIJFHONDERD EURO (7.500,00 €) verbeurd lastens** overeenkomstig de artikelen 42,3° en 43bis Strafwetboek.*

Op burgerlijk gebied:

***Houdt de burgerlijke belangen** overeenkomstig artikel 4 al. 2 van de wet van 17 april 1878 houdende de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering zoals vervangen bij artikel 2 van de Wet van 13 april 2005, **ambtshalve aan**.*

De herstelvordering:

Stelt vast dat de herstelvordering zonder voorwerp is.

****

***Beveelt** dat bij toepassing van artikel 20ter, 2° lid van de Vlaamse Wooncode een uittreksel van onderhavig vonnis, nadat het in kracht van gewijsde zal zijn getreden, **op de kant van de overgeschreven dagvaarding of van het overgeschreven exploot ingeschreven zal worden** op de wijze bepaald in artikel 84 van de hypotheekwet en bij gebreke daaraan, een uittreksel van onderhavig vonnis ingeschreven dient te worden op de kant van de overschrijving van de titel van verkrijging.*

****

***Verzoekt de griffier** om - in toepassing van artikel 20bis, §5bis van de Vlaamse Wooncode - aan de **herstelvorderende overheid** binnen de termijn om rechtsmiddelen tegen de uitspraak aan te wenden **een afschrift te bezorgen**".*

1.2 Tegen dit vonnis van 6 juni 2018 werd op 4 juli 2018 door (de raadsman van) de eerste beklaagde en de tweede beklaagde hoger beroep ingesteld door onderscheiden verklaringen ter griffie en de neerlegging van onderscheiden grievenformulieren voor deze beklaagden. Het openbaar ministerie tekende navolgend op 5 juli 2018 hoger beroep aan tegen dit vonnis ten aanzien van de beide beklaagden door een verklaring ter griffie en de neerlegging van een grievenformulier.

1.3 Het hof hoorde op de openbare rechtszitting van 21 november 2019 in het Nederlands:

- de eerste beklaagde in haar middelen van verdediging, bijgestaan door meester , advocaat met kantoor te

- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van advocaat-generaal.

De tweede beklaagde blijkt inmiddels overleden te zijn (zie verder, randnr. 4).

2.

2.1 Tegen het vonnis van 6 juni 2018 van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, werd door de (raadsman van de) eerste beklaagde en de tweede beklaagde hoger beroep aangetekend blijkens afzonderlijke, op 4 juli 2018 ter griffie van de voormelde rechtbank afgelegde verklaringen, waarbij tegen dit vonnis telkens een onbeperkt hoger beroep werd ingesteld (*"tegen alle schikkingen van het vonnis"*). Tevens werd door de (raadsman van de) eerste beklaagde en de tweede beklaagde op diezelfde datum (4 juli 2018) en op diezelfde griffie onderscheiden verzoekschriften met grieven neergelegd (telkens *"grievenformulier hoger beroep"* genoemd) waarin nauwkeurig werd bepaald welke grieven tegen het voormelde vonnis worden ingebracht voor elke respectievelijke beklaagde.

Ook door het openbaar ministerie werd hoger beroep aangetekend tegen het voormelde vonnis, namelijk blijkens een op 5 juli 2018 ter griffie van de voormelde rechtbank afgelegde verklaring, waarbij dit hoger beroep werd gericht tegen de beide beklaagden. Tevens werd door het openbaar ministerie op diezelfde datum (5 juli 2018) en op diezelfde griffie een verzoekschrift met grieven (*"grievenformulier hoger beroep"*) neergelegd waarin nauwkeurig werd bepaald welke grieven tegen het voormelde vonnis worden ingebracht met betrekking tot de beide beklaagden.

De hoger beroepen van de beklaagden en van het openbaar ministerie werden aldus tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld en zijn ontvankelijk (artt. 203-204 Sv.).

2.2 Blijkens hun op 4 juli 2018 ter griffie neergelegde grievenformulieren, voor elk van hen in identieke bewoordingen opgesteld volgens het bij koninklijk besluit van 18 februari 2016 vastgestelde model, achten de beklaagden zich gegriefd door het bestreden vonnis op de volgende punten :

- de *"procedure"*, waarbij wordt gewezen op de rechten van de verdediging (*"... niet ten volle hebben kunnen verdedigen"*);
- de *"schuld"*, waarbij de telastleggingen 1 tot 4 worden vermeld, waarbij wordt gespecificeerd dat de constitutieve bestanddelen van het misdrijf niet aanwezig zijn en de rechtbank geen rekening heeft gehouden met de concrete omstandigheden;
- de *"straf en/of maatregel"*, waarbij met name de verbeurdverklaring van het bedrag van 7.500,- EUR wordt vermeld.

Blijkens het op 5 juli 2019 ter griffie neergelegde grievenformulier acht het openbaar ministerie zich gegriefd door het bestreden vonnis in zoverre daarin werd geoordeeld over de strafmaat (met inbegrip van de verbeurdverklaring), waarbij voorts werd gespecificeerd dat een volgberoep werd ingesteld.

Het hof beslist in het voorliggende arrest binnen de perken van de grieven zoals bedoeld in artikel 210 van het Wetboek van Strafvordering. In dit verband stelt het hof vast dat er geen redenen zijn om ambtshalve een grief in de zin van het voormelde artikel 210 op te werpen.

3.
De dagvaarding voor de eerste rechter werd bij toepassing van artikel 20*ter* van de Vlaamse Wooncode op 5 oktober 2017 overgeschreven op het toenmalige kantoor der hypotheken (thans kantoor rechtszekerheid) te (onder de referte

4.
Uit de aan het strafdossier gevoegde stukken, en met name het door de Britse overheid opgestelde overlijdensattest (zie stuk 3 van de processtukken in hoger beroep), blijkt dat de tweede beklaagde is overleden in het Verenigd Koninkrijk, namelijk te op

De strafvordering tegen de tweede beklaagde is bijgevolg vervallen (art. 20 V.T.Sv.).

5.
In het beroepen vonnis van 6 juni 2018 oordeelde de eerste rechter als volgt over de telastleggingen :

> *"1. <u>De tenlasteleggingen</u>*
>
> *Beklaagden worden onder tenlasteleggingen 1 tot en met 4 vervolgd wegens het zich schuldig te hebben gemaakt aan een inbreuk op artikel 5 van de Vlaamse Wooncode, strafbaar gesteld door artikel 20§1 van het Decreet van 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode door als verhuurder, als eventuele onderverhuurder of als persoon die een woning ter beschikking stelt, een woning die niet voldoet aan de vereisten en normen, vastgesteld met toepassing van artikel 5 van de Vlaamse Wooncode rechtstreeks of via een tussenpersoon te hebben verhuurd, te huur gesteld, of ter beschikking gesteld met het oog op bewoning, en meer bepaald appartementen in het pand, gelegen aan de te en dit in de periode van 1 september 2013 tot 1 mei 2016.*
>
> ***2. <u>De relevante feiten</u>***
>
> *Beklaagden zijn eigenaar van een pand, onderverdeeld in diverse wooneenheden gelegen aan de te hetwelk [z]ij had[den] verworven bij notariële akte, verleden door notaris en op [10] oktober 2009.*

Ingevolge een melding van de Dienst Wonen van de Stad is op 6 mei 2015 een inspecteur van de Wooninspectie West-Vlaanderen ter plaatse geweest in het kwestieuze pand. Daar werd vastgesteld dat de woning op de verdieping 0,5 en 2 behept waren met respectievelijk 48 en 39 strafpunten. Twee kamers op de eerste verdieping, die ook verhuurd werden, waren behept met 64 en 49 strafpunten.

Bij een hercontrole door de Wooninspectie op 5 augustus 2016 werd vastgesteld dat alle wooneenheid beantwoordden aan de minimale kwaliteitsvereisten en werden er geen gebreken meer vastgesteld.

3. Beoordeling

De door de Vlaamse regering aangewezen wooninspecteurs moeten beschouwd worden als politieambtenaren die in een bijzondere wet, in dit geval de Vlaamse Wooncode, een bijzondere opdracht krijgen om misdrijven vast te stellen, waarbij hun vaststellingen bij proces-verbaal tot bewijs van het tegendeel gelden. (Raad van State, 26 maart 2012, R.W. 2013-14, [503]).

Met het proces verbaal van op 6 mei 2015 werden door de Wooninspectie 48 strafpunten toegekend aan woning op verdieping 0,5, 39 strafpunten aan de woning op het 2e verdieping en 64 en 49 strafpunten aan de twee kamers op de eerste verdieping.

In tegenstelling tot de administratieve procedure, waarbij minstens 15 strafpunten nodig zijn alvorens tot de ongeschiktheid zal besloten worden is reeds 1 strafpunt voldoende om tot een strafrechtelijk inbreuk te besluiten (vergelijk VANDROMME T. "Verhuur van krotwoningen (inbreuken op de Vlaamse Wooncode)", Artikelsgewijze Commentaar Strafrecht, Kluwer, nr. 31).

Beklaagden hebben aldus een woongelegenheid ter beschikking gesteld die niet voldeed aan de elementaire veiligheids-, gezondheids- en woonkwaliteitsvereisten die door de Vlaamse Regering worden bepaald, wat door artikel 5 Vlaamse Wooncode verplicht is gesteld voor elke woning.

De gewestelijke woningkwaliteitsnormen zijn nochtans van openbare orde. De gewestelijke kwaliteitsnormen zijn de absolute minimumgrens waaronder geen verhuring of ter beschikking stelling mogelijk is, zelfs indien de huurder ermee akkoord zou gaan.

Dat de notaris, die de aankoopakte verleden heeft, geen melding gemaakt heeft van de inbreuken op de Vlaamse Wooncode neemt de strafbaarheid niet weg. Het gedrag van een huurder is evenmin dienstig tot beoordeling van de strafbaarheid.

Op grond van de vaststellingen door de Wooninspectie en het onderzoek ter terechtzitting komt de tenlasteleggingen 1 tot een met 4 bijgevolg bewezen voor in hoofde van beide beklaagden.

Er zijn geen redenen om de incriminatieperiode voor tenlastelegging 1 en 2 te beperken, zoals door beklaagden gevraagd, gelet op de pertinente vaststellingen en de daaraan gekoppelde

gevolgtrekking gedaan door de Wooninspecteur (zie strafdossier, stuk 11), dewelke de rechtbank onderschrijft" (pp. 4-5 van het beroepen vonnis).

6.

Op grond van de gegevens van het strafdossier en de behandeling voor het hof zijn de feiten, voorwerp van de telastleggingen 1, 2, 3 en 4, en de schuld van de eerste beklaagde aan die feiten bewezen gebleven.

Het hof verwijst naar de hoger aangehaalde, pertinente overwegingen van de eerste rechter, die door het hof worden bevestigd en overgenomen.

Uit de vaststellingen van de verbalisanten blijkt aldus onmiskenbaar dat de eerste beklaagde woningen/kamers in het pand aan de te zoals nader gespecificeerd in de telastleggingen 1, 2, 3 en 4, heeft verhuurd of minstens ter beschikking gesteld aan personen van Britse en Poolse nationaliteit (vaak via hun werkgever, zie verder), terwijl die woningen en kamers niet voldeden aan de minimale vereisten van veiligheid, gezondheid en woonkwaliteit zoals bedoeld in artikel 5 van de Vlaamse Wooncode.

De eerste beklaagde houdt niet pertinent voor dat, toen zij samen met wijlen de tweede beklaagde de woning bij notariële akte van 10 (of 11 ?) oktober 2009 aankocht (zie de kopie van die akte in de stukken 76-81 van het strafdossier), een aantal kamers reeds was verhuurd. Immers was het wel degelijk de eerste beklaagde die, overigens meerdere jaren na de voormelde aankoop van het pand, de kamers is blijven verhuren, hoewel de toestand van deze kamers flagrant in strijd was met de woonkwaliteitsnormen. Ook het verweer van de beklaagde dat zij de bedoeling had de woning *"geleidelijk aan te renoveren"*, doet geen afbreuk aan het bewijs van de telastleggingen.

Het hof volgt de eerste beklaagde ook niet in haar standpunt als zou zij steeds te goeder trouw hebben gehandeld en dat bepaalde gebreken aan de huurders zelf te wijten zouden zijn geweest. Nog afgezien van het gegeven dat goede trouw geen afbreuk doet aan het misdrijf, besefte de eerste beklaagde immers heel goed dat zij woningen en kamers verhuurde die niet beantwoordden aan de minimale kwaliteitsnormen en die, blijkens de foto's in het strafdossier, zich in een deplorabele toestand bevonden. Er is immers sprake van verweerde ramen, vochtschade op diverse plaatsen, een niet-afgedichte afvoer van de gaskachel in de leefkamer van de woning op de gelijkvloerse verdieping enz., wat duidelijk gebreken zijn die niet aan de huurders te wijten zijn. De eerste beklaagde vroeg bovendien relatief hoge huurprijzen voor deze kamers, waarbij zij de huurcontracten vaak niet aanging met de betrokkenen bewoners (van vreemde origine), maar met hun werkgever, waardoor zij de betaling van haar huurinkomsten wilde garanderen.

Aan het bovenstaande wordt ook geen afbreuk gedaan door de omstandigheid dat de eerste beklaagde uiteindelijk is overgegaan tot opzegging van de huurders en voorts diverse herstellings- en verbeteringswerken heeft aangebracht, waarna op 12 augustus 2016 een *"proces-verbaal van vaststelling van uitvoering van een herstelvordering"* werd opgesteld (zie stuk 4 van de stukkenbundel van de beklaagde).

7.

7.1 De misdrijven die het voorwerp vormen van de bewezenverklaarde telastleggingen 1, 2, 3 en 4 zijn in hoofde van de eerste beklaagde de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van eenzelfde misdadig opzet, zodat er slechts één straf moet worden uitgesproken (art. 65, eerste lid, Sw.).

In weerwil van het nog blanco strafblad van de eerste beklaagde , is het hof van oordeel dat niet kan worden ingegaan op haar in ondergeschikte orde geformuleerde verzoek om haar de gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling te gunnen. Immers is het hof van oordeel dat door een dergelijke gunst de eerste beklaagde onvoldoende tot het besef zou worden gebracht van de ernst van de door haar gepleegde misdrijven en van de noodzaak om de voorschriften van de Vlaamse Wooncode strikt na te leven.

De hierna bepaalde geldboete, die geenszins nadelig is voor de reclassering en resocialisering van de eerste beklaagde houdt enerzijds rekening met de relatief lange periode gedurende welke niet-conforme kamers werden verhuurd, en anderzijds met de beperkte inkomsten van de eerste beklaagde die slechts beperkte pensioeninkomsten geniet. Deze effectieve geldboete is ook absoluut noodzakelijk om de eerste beklaagde te weerhouden van recidive.

De bewezenverklaarde misdrijven werden gepleegd na 31 december 2011 maar vóór 1 januari 2017, zodat de geldboete, uitgedrukt in euro, met 50 opdeciemen moet worden verhoogd.

De hierna bepaalde vervangende gevangenisstraf strekt ertoe om in een voldoende effectieve vervangende straf te voorzien mocht de geldboete niet worden betaald door de beklaagde.

7.2 Het openbaar ministerie vorderde schriftelijk de verbeurdverklaring van de vermogensvoordelen die rechtstreeks werden verkregen door de misdrijven, voorwerp van de telastleggingen 1, 2, 3 en 4. Die vermogensvoordelen werden aan de hand van de huuropbrengsten in de periodes van de telastleggingen 1, 2, 3 en 4 begroot op een totaal bedrag van 27.150,- EUR, waarbij het openbaar ministerie de verbeurdverklaring van de helft van dit bedrag, zijnde 13.575,- EUR, in hoofde van elke beklaagde vorderde. In het beroepen vonnis werd dit bedrag herleid tot 7.500,- EUR per beklaagde.

Het hof acht het noodzakelijk om de verbeurdverklaring van de vermogensvoordelen te bevelen zoals hierna bepaald. Immers is die bijkomende straf naar het oordeel van het hof absoluut noodzakelijk om de eerste beklaagde het besef bij te brengen dat het verhuren van woningen die niet voldoen aan de kwaliteitsnormen volstrekt onaanvaardbaar is en niet winstgevend is noch mag zijn.

Ten onrechte stelt de eerste beklaagde dat de verbeurdverklaring van de vermogensvoordelen, mede gelet op haar financiële situatie, een onevenredige straf zou inhouden en een inbreuk op haar grondrechten zou teweegbrengen (waarbij zij verwijst naar het arrest nr. 12/2017 van het Grondwettelijk Hof van 9 februari 2017). Zo ook kan de beklaagde niet worden gevolgd in haar standpunt dat er rekening zou moeten worden gehouden met de door haar gedragen renovatiekosten, terwijl evenmin haar in ondergeschikte orde geformuleerde standpunt kan worden gevolgd dat de verbeurdverklaring zou moeten worden beperkt tot een bedrag van 1.500,- EUR, zijnde het bedrag van de minnelijke schikking waarop zij niet is ingegaan.

Het hof acht het bewezen dat de eerste beklaagde door de misdrijven, voorwerp van de bewezenverklaarde telastleggingen minstens 13.575,- EUR aan illegale vermogensvoordelen heeft opgestreken. Rekening houdend met de financiële toestand van de beklaagde en met haar leeftijd, is het hof evenwel van oordeel dat het verbeurd te verklaren bedrag moet worden herleid tot een bedrag van 7.500,- EUR, en dit teneinde de eerste beklaagde geen onredelijk zware straf op te leggen.

8.

De eerste beklaagde is gehouden tot de kosten, gevallen in de beide aanleggen aan de zijde van het openbaar ministerie zoals hierna bepaald, al deze kosten ondeelbaar veroorzaakt zijnde door de in haren hoofde bewezenverklaarde telastleggingen. De kosten met betrekking tot de tweede beklaagde ten aanzien van wie de strafvordering is vervallen (zie hoger, randnr. 4), blijven ten laste van de Staat.

De eerste beklaagde dient ook, als veroordeelde tot een correctionele hoofdstraf, te worden verplicht tot het betalen van de bijdrage van 25,- EUR tot financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders (art. 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen). Deze bijdrage, die een eigen aard heeft en geen straf inhoudt, dient thans vermeerderd te worden met 70 opdecimen tot 200,- EUR, en dit ongeacht de datum van de bewezenverklaarde feiten.

Tevens is de eerste beklaagde gehouden tot :

- de vaste vergoeding voor de kostprijs van het verloop der strafprocedure, die thans, na indexatie, 54,76 EUR bedraagt (zie art. 91 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken ("Tarief Strafzaken"), zoals gewijzigd door art. 1 van het koninklijk besluit van 13

november 2012, *BS* 29 november 2012; omzendbrief 131/6 van 24 juni 2019, *BS* 15 juli 2019), en

- de bijdrage aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, die thans 20,- EUR bedraagt (art. 4, §3 en art. 5 van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand).

OP DEZE GRONDEN,
het hof, recht doende op tegenspraak,

Gelet op de hoger aangehaalde bepalingen, met inbegrip van de in de telastleggingen vermelde artikelen, alsook op:

- artikel 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,
- de artikelen 38, 40, 41, 42, 43*bis* en 65 van het Strafwetboek,
- artikel 1 van de wet van 5 maart 1952 betreffende de opdeciemen op de strafrechtelijke geldboeten,
- artikel 2 van de wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro,
- artikel 5 van het decreet van 7 december 2001 tot regeling van enkele gevolgen van de invoering van de euro in de Vlaamse regelgeving,
- de artikelen 162, 190, 194, 211 en 211*bis* van het Wetboek van Strafvordering,

Verklaart de hoger beroepen tegen het vonnis van 6 juni 2018 van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, ontvankelijk;

Stelt het verval vast van de strafvordering tegen de tweede beklaagde ingevolge diens overlijden op 31 januari 2019;

En voor het overige opnieuw ten gronde beslissend **met eenparige stemmen:**

Verklaart de telastleggingen 1, 2, 3 en 4 bewezen in hoofde van de eerste beklaagde

Veroordeelt de eerste beklaagde uit hoofde van de bewezenverklaarde telastleggingen samen tot een geldboete van 500,- EUR, te verhogen met 50 opdeciemen en aldus gebracht op 3.000,- EUR;

Zegt dat bij gebrek aan betaling binnen de wettelijke termijn de aan de eerste beklaagde opgelegde geldboete vervangen zal kunnen worden door een vervangende gevangenisstraf van vijftien dagen;

Verklaart een bedrag van 7.500,- EUR aan illegale vermogensvoordelen verbeurd in hoofde van de eerste beklaagde

Legt de eerste beklaagde de verplichting op een bedrag van 25,- EUR, vermeerderd met 70 opdeciemen en aldus gebracht op 200,- EUR te betalen als bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders;

Legt de eerste beklaagde de verplichting op een bedrag van 54,76 te betalen als vergoeding voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure;

Veroordeelt de eerste beklaagde tot een bijdrage van 20,- EUR ten behoeve van het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand;

Veroordeelt de eerste beklaagde tot de kosten gevallen in eerste aanleg aan de zijde van het openbaar ministerie, begroot op 273,41 EUR, en veroordeelt haar tevens tot de kosten gevallen in hoger beroep aan de zijde van het openbaar ministerie, begroot op 146,72 EUR;

Laat de kosten met betrekking tot de oorspronkelijk tweede beklaagde gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie in eerste aanleg, begroot op 0,- EUR en in hoger beroep op 0,- EUR, ten laste van de Staat.

Kosten eerste aanleg:

Dagvaarding:	€ 53,41
Hypothecaire inschrijving:	€ 220,00
	€ 273,41

Kosten eerste aanleg m.b.t. de 2e beklaagde ten laste van de Staat: **0,- EUR**

Kosten beroep:

Afschrift vonnis:	€ 27,00
Afschriften akten HB:	€ 9,00
Opstelrecht HB bekl.:	€ 70,00
Dagv. 1e beklaagde:	€ 27,38
	€ 133,38
+ 10 %:	€ 13,34
Totaal:	**€ 146,72**

Kosten hoger beroep m.b.t. de 2e beklaagde ten laste van de Staat: **0,- EUR**

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit raadsheer als waarnemend kamervoorzitter, en de raadsheren en en in openbare rechtszitting van **26 december 2019** uitgesproken door wnd. kamervoorzitter , in aanwezigheid van advocaat-generaal, met bijstand van griffier